

22

L'EDUCACIÓ DELS FILLS és una responsabilitat pròpia dels pares

Si el pare i la mare han estat els únics responsables del naixement dels seus propis fills i filles, sembla lògic pensar que també són responsables directes de la seva educació. Això no vol pas dir que la societat, l'Estat i fins i tot l'Església no hagin de col·laborar eficaçment amb els pares per tal que aquests puguin exercir lliurement la seva responsabilitat.

Francesc també ha manifestat amb summa claredat quina és l'opinió de l'Església sobre aquesta qüestió, de tanta actualitat. En concret, tot i que no ho ha fet de forma explícita, en aquesta ocasió no ha dubtat a recordar un cop més que el dret dels pares a decidir el tipus d'educació dels seus fills d'acord amb les seves conviccions constitueix un dret fonamental proclamat solemnement en la *Declaració Universal de Drets Humans* de l'any 1948 (article 26.3).

«Els Pares sinodals també han volgut subratllar que un dels desafiaments fonamentals que avui les famílies han d'afrontar és sens dubte el de l'educació dels fills. Aquest desafiament s'ha fet més difícil i complex a causa de la realitat de la cultura actual i de la influència poderosa dels mitjans de comunicació social.»

L'Església exerceix un paper preciós de suport a les famílies, començant per la iniciació cristiana a través de les comunitats acollidores.

És important recordar que **l'educació integral dels fills és una obligació molt gran i, alhora, és un dret fonamental dels pares** (cf. *Codi de Dret Canònic*, 1136). No és simplement una càrrega o un pes, sinó un dret essencial i inalienable que els pares han de defensar, i que ningú no hauria de tenir la pretensió d'assumir pel seu compte.

L'Estat ofereix serveis educatius de forma subsidiària, donant suport als pares en l'exercici de la seva funció indeclinable. Els pares exerceixen el seu dret d'escollir amb llibertat el tipus d'educació —accessible i de qualitat— que vulguin donar als seus fills segons les seves conviccions.

Les escoles no substitueixen els pares, sinó que els complementen. Aquest és un principi bàsic: els altres col·laboradors en el procés educatiu han

d'exercir les seves responsabilitats en nom dels pares, amb el seu consentiment i, en certa mesura, amb la seva autorització.

No obstant això, **recentment s'ha obert una bretxa entre la família i la societat, entre la família i l'escola**; avui el pacte educatiu s'ha trencat, i d'aquesta manera la col·laboració educativa entre la societat i la família ha entrat en crisi» (AL 84).

Exposats aquests principis de caràcter general, Francesc ha fixat la seva mirada en el paper específic que correspon a l'Església en l'ajut als pares catòlics en l'àmbit de l'educació dels fills, i ha manifestat que els infants, els adolescents i els joves constitueixen un sector que requereix una atenció preferent en el si de la comunitat eclesial.

«Cal que l'Església col·labori amb els pares mitjançant iniciatives pastorals adequades, acompanyant-los en la realització de la seva missió en l'educació dels fills.

L'Església sempre ha de realitzar aquesta tasca ajudant els pares a valorar el paper que els correspon, i a reconèixer que els qui han rebut el sagrament del Matrimoni s'han convertit en vertaders ministres de l'educació dels seus fills.

Mitjançant l'educació dels fills ells construeixen l'Església; i, en fer-ho, accepten la vocació que Déu els proposa» (AL 85).

El papa Francesc ha dedicat tot el capítol setè d'aquesta exhortació apostòlica ***Amoris Laetitia*** a exposar la seva opinió sobre la responsabilitat dels pares en l'àmbit de l'educació dels fills. En aquesta *cadena d'amor*, nosaltres hi dedicarem les *anelles* 57-61.

- Quina opinió et mereix la tendència a creure que l'Estat ha d'assumir la responsabilitat de la formació de tots els ciutadans, prescindint del paper dels pares pel que fa als seus fills en l'àmbit de l'educació integral?
- Per què el papa Francesc ha denunciat que «s'ha obert una bretxa entre la família i la societat, entre la família i l'escola», i que «la col·laboració entre la societat i la família està en crisi»? Estàs d'acord amb aquestes afirmacions?
- A quines instàncies correspon la responsabilitat de cobrir aquestes bretxes? Què impedeix superar-les? Quines iniciatives convé impulsar per part de les famílies i de l'Església?